

deres Virksomhed. Dette fremfaldte naturligtvis, om end fanatiste, saa dog begavede og dygtige Mænd, som søgte at danne den Slags Menigheder, og hvorfor? Fordi kun Saadanne for Sagens Skyld vilde risikere at udsaae den temmelig høie Straf, og det gjør ikke noget Hverdagsmenneske; de bleve ansete som Martyrer, og hvor dette er Tilfældet, vil der altid danne sig større Menigheder, selv om der ikke ellers er Trang dertil. Det har nemlig noget Spændende og Fristende ved sig at slutte sig til saadanne Mænd. Da vi fik Religionsfrihed, saae vi, hvorledes den omtalte Sect saa godt som forsvandt af sig selv. Vel kom der Mormoner istedetfor, men de ere jo ogsaa paa Veie til at forsvinde, idet de, saavidt mig bekjendt, naar for naar tage mere af, og hvorfor? Fordi de have Frihed, og Friheden ødelægger dem. Naar der ikke er noget Godt ved en religiøs Retning, saa er Frihed overhovedet altid det bedste Middel til at ødelægge den. Det er nemlig naturligt, at der nu ikke optaaer saadanne begavede og dygtige Mænd, som have den fulde Tro og det faste Forsæt, at de ville lide det Skrækkeligste for at kunne virke. Naar man holder sig indenfor Sædelighedens og Belæstændighedens Grændser, har jo enhver Lov til at være Mormonpræst. Jeg har mangfoldige Gange seet, hvorledes en Mand er sprunget op af en Enkeltheds med bare Been og har begyndt at prædike, og jeg har ogsaa seet, hvorledes saa en anden Mand er sprunget op af en anden Enkeltheds, idet han har sagt til sig selv: Kan Du være Præst, saa kan jeg ogsaa. Saaledes splittes Menighederne ad, og hvorfor? Fordi alle de, der høre til Menigheden, ville være Præster. Derfor forekommer det mig at ligge klart for, at jo mere Frihed man giver, desto mere vil tilsluttes det Gode og Nyttige feire.

Naar der nu virkelig paa mere end eet Sted var Trang til den § 1, som er bragt i Forslag af Udvalgets Fleertal, saa kunde jeg altsaa ikke lade være at stemme for den; men det er ikke Tilfældet. Efter min Overbeviis-

ning er der ikke Trang til saa vidtgaaende Bestemmelser som den, Udvalgets Fleertal har bragt i Forslag. Jeg troer, at det er sagt ved Sagens tidligere Behandling, at det, man havde mod denne Lov, var, at det var en Leilighedslov, og at den var skreven for en enkelt Mand. Dette kan imidlertid ikke i mine Dine nedsette den, thi jeg troer, at de fleste Love, eller dog en stor Deel af dem, skyldes et enkelt Tilfælde, og dog er der kommet meget Godt og Gavnligt ud af dem; men der maa saa dog være mere Udsigt til, at saadanne Tilfælde kunne gjentage sig, end det her er Tilfældet. Den Begivenhed, som har givet Anledning til det nærværende Lovforslag, er jo Gud ske Lov, enestaaende, og jeg haaber, at den ikke vil gjentage sig. Det har gjort mig meget Dumbt, at den har fundet Sted, og der er vist flere end jeg, som have følt sig smerteligt berørte deraf; men jeg troer, at saaledes som Lovforslaget foreligger, og navnlig efter at Udvalgets Fleertals Endringsforslag til § 1 er fremkommet, fremgaaer det klart, at Lovforslaget er skrevet alene for een Præst og een Menighed. Saavidt jeg er kjendt i Landet, troer jeg idetmindste ikke, at der findes een Menighed paa tredive Familier, der vilde søge en Præst, som var afflediget, uden netop den Præst, som der her har været Tale om, og jeg kan altsaa godt sige, at det for Diebliffet seer ud, som om Lovforslaget var skrevet for een Menighed og een Præst; men derfor kan jeg heller ikke troe, at Tiden er kommen til at fremme det. — Derimod vilde jeg gjerne stemme for § 2, saaledes som den lyder i Fleertallets Forslag, men, da den ikke vil komme til Afstemning, saafremt den ærede Ordførers Forslag vedtages, vil jeg tillade mig at henviise til Fleertallet, om det ikke kunde slutte sig til ham, og saa til 3die Behandling istedetfor § 2 i den kongelige Anordning af 1862, indsatte den Paragraph i Lovforslaget, der gav Menigheden Ret til at benytte deres egen Kirke, uden at anføre Biskoppen derom. Det er altid forekommet mig, som om Menigheden har den største Ret til at benytte sin egen Kirke, uden at spørge